

Sygn. akt: I C 386/06

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2011 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Bożena Chłopecka

Protokolant: sekretarz sądowy Paweł Ponikowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 listopada 2011 roku w Warszawie,

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w W.**

o **odszkodowanie**

I. powództwo oddała,

II. nie obciąża powoda obowiązkiem zwrotu kosztów na rzecz pozwanego.

Sygn. akt **I C 386/06**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 kwietnia 2006 roku skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Apelacyjnego w W., powód M. K. wniósł zasądzenie 2.000.000 zł. z tytułu wypłaty utraconego odszkodowania „należnego z tytułu wieloletniego uchylania się od odpowiedzialności przez (...) Oddziałw O.– utrudnienia prowadzenia procesu przez Sądy Powszechne oraz wydawanie wyroków niezgodnych obowiązującym prawem i Konstytucją RP z 1997r., lub bez merytorycznego rozpatrzenia sprawy, przez zdemoralizowanych sędziów. Wyroki (orzeczenia) te utrzymane zostały w mocy przez Sąd Apelacyjny w W.” (k. 3 – 8).

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2007 roku pozwany Skarb Państwa wniósł o sprawdzenie wartości przedmiotu sporu na podstawie art. 25 § 2 k.p.c., wezwanie powoda do sprecyzowania przedmiotu roszczenia i jego udokumentowania, natomiast w przypadku nieuwzględnienia wniosków zawartych w piśmie z ostrożności procesowej pozwany nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przypisanych (k. 604 – 605).

W kolejnym piśmie procesowym datowanym na dzień 8 listopada 2007 roku pozwany podniósł, że powód nie podaje żadnych konkretnych zarzutów, co do uchybień w działalności Sądu Apelacyjnego w Warszawie, które mogłyby być podstawą jego roszczeń, powód nie przedstawił żadnych dowodów wskazujących na to, aby w jakikolwiek sposób opisane przez niego działania funkcjonariuszy państwowych zostały uznane za niezgodne z prawem (k.638 – 640).

Pismem procesowym z dnia 30 listopada 2007 roku pełnomocnik powoda wskazał, że wartość przedmiotu sporu określona została na 2 000 000 złotych. Jednocześnie pełnomocnik powoda wniósł o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w W. na rzecz powoda M. K. kwoty 1 990 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z ustawowymi odsetkami liczonymi od 14 dnia po dniu doręczeniu pozwu pozwanemu oraz kwoty 10 000 złotych tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami liczonymi od 14 dnia po dniu doręczeniu pozwu

pozwaniemu. W dalszej części pisma podniesiono, iż przedmiotowa sprawa ma na celu ustalenie odpowiedzialności Sądów orzekających w przedmiocie renty powoda z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, za wyrządzona mu szkodę w postaci nieprzyznania renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny w W.z urzędu, że zachodziła nieważność postępowania Sądu Okręgowego w O.w sprawach o sygnaturach IV U 571/97 oraz IV U 2368/00, polegającą na pozbawieniu powoda możliwości obrony jego praw na skutek braku przeprowadzenia wskazywanego dowodu z opinii biegłego lekarza specjalisty (spoza listy biegłych Sadu Okręgowego w O.), celem ustalenia, że urazy powoda pozostają w bezpośrednim i adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem przy pracy w dniu 1993 roku i mają wpływ na stopień jego niepełnosprawności oraz niezdolności do pracy, a także na odmowie przyznania przez Sąd Okręgowy w sprawie IV U 2368/00 pełnomocnika z urzędu. Ponadto powód wskazał, że „podstaw odpowiedzialności Prezesa Sadu Apelacyjnego w W.upatruje w bezprawnym nie wzięciu pod uwagę, że na skutek braku możliwości obrony swoich praw postępowania Sądu Okręgowego w O. są obarczone nieważnością”. Jako podstawę prawną roszczeń wskazał art. 77 w zw. z art. 8 Konstytucji, art. 417 kc, art. 23 i 24 kc oraz art. 448 kc (k. 660 – 666).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Wojewódzkim w O.w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych toczyło się postępowanie w sprawie o sygnaturze akt IV U 571/97 na skutek odwołania powoda od decyzji (...) Oddział w O.z dnia 5 marca 1997 roku. Wyrokiem z dnia 16 lipca 1997 roku Sad oddalił odwoalnie. Orzeczenie zostało zaskarżone przez powoda. Wyrokiem z dnia 29 października 1997 roku w sprawie III AUa 789/97 oddalił apelacje powoda, natomiast postanowieniem z dnia 6 listopada 1998 roku Sąd Najwyższy odrzucił kasację powoda (okoliczność bezsporna).

W dniu 17 stycznia 2001 roku Sąd Okręgowy w O.w IV Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w sprawie IV U 2368/00, którym oddalił odwołanie powoda od decyzji (...) Oddział w O.z dnia 22 marca 2000 roku. Przedmiotowe orzeczenie zostało przez powoda zaskarżone apelacją. Orzeczeniem z dnia 2 października 2002 roku Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie o sygn. akt III AUa 651/01 oddalił apelację powoda, natomiast postanowieniem z dnia 22 listopada 2002 roku odrzucił kasację wniesioną osobiście przez powoda (okoliczność bezsporna).

Powód był stroną także innych postępowań m.in. w sprawach o sygn. akt IV U 1614/02, IVU 229/06, IV U 674/99 (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny był w zasadzie niesporny i został ustalony w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy niniejszej. Powołane dokumenty nie były kwestionowane, co do ich autentyczności i wiarygodności, a Sąd nie znalazł podstaw co do podważenia ich z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest nieudowodnione, wobec czego podlega oddaleniu w całości.

Podstawę prawną roszczenia kierowanego do Skarbu Państwa może stanowić przepis art. 415 k.c. art. 417 k.c.

Przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

Zatem zgodnie z art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Stosownie zatem do treści wskazanych przepisów, należało dokonać oceny w zakresie występowania przesłanek, jakie muszą być spełnione, aby można było w ogóle przyjąć istnienie odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie w niniejszej sprawie.

Z ustaleń poczynionych przez Sąd wynika, że powód upatruje wyrządzenia mu szkody przez pozwanego w tym, iż naruszył jego prawa jako jednej ze stron postępowania toczącego się przed sądami powszechnymi.

Dokonując zatem subsumcji stanu faktycznego występującego na gruncie rozpoznawanej sprawy z zakresem zastosowania normy wyrażonej w przywołanych przepisach prawnych, Sąd doszedł do przekonania, że w sprawie niniejszej nie zostały spełnione przesłanki powstania odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. W ocenie Sądu, Skarb Państwa nie może ponosić odpowiedzialności za nieprzychylny powodowi rozstrzygnięcia sądów. Podkreślenia wymaga fakt, iż wskazane przez powoda orzeczenia były poddane kontroli instancyjnej, w wyniku której nie znaleziono podstaw do ich zmiany czy uchylecia.

W tym miejscu należy mieć na uwadze treść art. 417¹ § 2 zd. 1 kc, który stanowi, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że wobec wskazanych przez powoda prawomocnych wyroków nie stwierdzono ich niezgodności z prawem, co stanowi barę przesłanki do sformułowania żądania wobec pozwanego Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w W..

Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd miał także na względzie przepisy art. 6 k.c., art. 3 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przepisem art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Z przepisem tym odpowiednio skorelowane są przepisy art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c., zgodnie z którymi to na stronach spoczywa obowiązek przedstawiania dowodów, co do okoliczności sprawy oraz to, że to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W konsekwencji stwierdzić należy, iż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia przesłanek składających się na odpowiedzialność pozwanego Skarbu Państwa. Wskazać należy, że żądanie musi być wykazane uzasadniającymi je faktami, a niespełnienie tego obowiązku naraża stronę na oczywiste konsekwencje w postaci nie wykazania zasadności dochodzonego roszczenia. Zdaniem Sądu powód nie udowodnił wymaganych przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego, nie wykazał istnienia szkody, jej rozmiaru, ani związku przyczynowego pomiędzy działaniem, czy zaniechaniem ze strony podmiotu wyrządzającego szkodę a szkodą. Twierdzenia powoda zostały uznane za gołosłowne, bowiem nie zostały poparte żadnymi dowodami i budzą one wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym, a ponadto ograniczyły się do formułowania oszczerstw wobec wymiaru sprawiedliwości.

Powód nie wykazał w żaden sposób bezprawności działania pozwanego, dlatego jego żądanie podlegało oddaleniu i to niezależnie od przyjętej podstawy prawnej.

Niezależnie od powyższego ustalenia, wskazać należy, że powód nie sprecyzował też podstawy wyliczenia żądanej kwoty odszkodowania, zadośćuczynienia, których dochodzi w niniejszym procesie. Podkreślić należy, iż zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 445 k.c. jest doznana krzywda niemajątkowa w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami fizycznymi i psychicznymi pokrzywdzonego w wyniku uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Powód nie wykazał, aby wskutek działania pozwanego doznał krzywdy poprzez uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia. Twierdzenia powoda w tym zakresie, nie poparte żadnymi dowodami mają jedynie charakter gołosłowny.

Podsumowując stwierdzić należy, iż subiektywne przekonanie o naruszeniu praw powoda nie może stanowić podstawy odpowiedzialności pozwanego bez wykazania przyczyn takowej, czego powód w toku niniejszego postępowania nie uczynił.

Mając powyższe rozważania na względzie, z uwagi na nie wykazanie zasadności dochodzonego roszczenia, Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie I sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach opierając na treści art. 102 k.p.c. Pomimo, że powód przegrał proces to z uwagi na jego sytuację materialną niezasadnym było obciążanie go kosztami przedmiotowego postępowania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji wyroku.